

VBbo magna corporis robore, & incantandi artibus insignis extitit. Itaq; Roricus Daniæ Rex eum inter proceres asciuit, & magno loco habuit. Cum aut circa annū mundi ter millesimum trecentessimū quadragesimū, Suetij defecissent, atq; Roricū bello lacefferent, Magus quidam, qui hactenus sua arte multos prostrauit, in mediū processit, & Danorum aliquem ad duellum prouocauit. Dolebat quidem Roricus unius illius uiri petulantia publicam uirtutem labefactari, illustresq; uictorijs Danos hoc modo contemni. Præterea ne minem ita animo promptum aut manu strenuum, in tanto militum numero reperiri, cui salutē suam

pro patria deuouendi cupido suppeteret. Tum Vffo ille accedens, à Rege perquisiuit, quod nam uincenti premium foret, cui Rex armillas spopondit, atq; petitori illas statim porrigere statuit. sed conatum eius fefellit interstitij magnitudo. Armillæ enim languido motu, citra destinatum locum collapsæ, fluctibus interceptæ sunt. Verum Vffo ne uirtutem auaritiæ postponeret, statim se ad pugnam aptauit. Itaq; sine mora in littore locus paratur, & circus milite stipatur. Postea pugiles concurrunt, fit fragor, fremit spectatrix turba, uotorum suffragijs discors. Interea athletæ animis excandescunt, & mutuis uulneribus ruentes, eundem lucis ac pugnae exitium ambo fortiuntur, ne alter alterius morte gloriam uoluptatemq; perciperet. Ea res Rorico rebellium animos conciliauit, tributaq; restituit. Sax. libro tertio.